

(Kort bemærkning)

Familie- og forbrugministeren (Lars Barfoed):

Nu ved jeg jo, at fru Line Barfod er en dygtig politiker, et intelligent menneske og flittig, så det kan ikke være mangel på nogen af de egenskaber, der er skyld i, at redegørelsen i den grad fejllæses. Det må være mangel på vilje til at læse den familiepolitiske redegørelse, sådan som den er skrevet, når fru Line Barfod overhovedet kan stille det spørgsmål.

Altså, det her med kun at være minister, jeg tror, der blev sagt for de artige børn, men ikke for dem, der har det svært, er dog noget af den værste fejlfortolkning, jeg nogen sinde har hørt af et skrift. Jeg ved ikke, hvor mange gange der står udsatte børn i den familiepolitiske redegørelse, men enhver, der har viljen til at læse den, sådan som den er ment, kan jo ikke få andet ud af den familiepolitiske redegørelse, end at hvis der er noget, som jeg som familieminister er optaget af, så er det lige præcis, hvordan vi kan gøre noget bedre for de udsatte børn. Det er dem, vi prioriterer i de indsatser, vi gennemfører nu i forbindelse med at styrke kvaliteten i f.eks. børnehaverne, og det er dem, som fru Line Barfod negligerer, når hun ikke vil være med til at sikre, at der er en fornuftig læring i børnehaverne.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var ministeren selv, der flere gange i sin besvarelse gjorde opmærksom på, at der var en række ting, der hørte til under socialministeren og ikke under familieministeren, og at det, der handlede om børnenes sociale vilkår, hørte til under socialministeren og ikke under familieministeren. Det er ikke mig, der har lavet den ressortopdeling, at de børn, der er problemer med, hører under socialministeren, mens familieministerens område er, hvis ministeren så ikke kan lide udtrykket de artige børn, så de børn, der ikke har særlige problemer.

Jeg er fuldstændig klar over, at ministeren har lavet alle mulige puljer og ordninger for udsatte børn. Så er det, jeg igen spørger, om ikke ministeren bare kunne overveje, at hvis man nu så samlet på f.eks. en børnehave og sikrede, at der var det fornødne antal voksne og gode ressourcer, til at man kunne give børnene en god hverdag, og måske stoled lidt mere på, at hvis der var pædagoger nok, så ville alle pædagoger i dette land også sørge for, at der blev læst med

børnene hver dag, gået tur og alle de ting, som ministeren nu i stedet har hjemmel til, at ministeren skal sidde og bestemme skal foregå i alle børnehaver.

Jeg kan simpelt hen ikke forestille mig gode veluddannede pædagoger, der ikke ville gå tur med børnene og læse højt for dem.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugministeren (Lars Barfoed):

Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at de børn, der har det dårligt, har jeg ikke noget med at gøre, at det er socialministeren. Det har jeg jo ikke på noget tidspunkt sagt.

Jeg har tilladt mig at sige, at store dele af debatten her har været fokuseret på noget, der mere var socialpolitik end familiepolitik, men samtidig, i øvrigt i samme sætning, understregede jeg, at jeg selvfølgelig godt kan se, der er en sammenhæng mellem de ting. I den familiepolitiske redegørelse bliver der i den grad gjort noget ud af at fokusere på de udsatte børn, og det viser altså, at det er noget, jeg rent faktisk som familieminister er temmelig optaget af.

Med hensyn til ressourcer vil jeg sige: Der har aldrig nogen sinde i dette land været brugt så mange penge på børn i daginstitutioner, som der bliver nu. Udgifterne, omkostningerne, ressourcerne pr. barn i daginstitutionerne har aldrig været større, end de er nu.

KL 20.10

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Tak for redegørelsen.

Jeg vil berolige ministeren med at sige, at Socialdemokraterne faktisk overhovedet ikke er spor sure. Vi kan godt være lidt bekymrede, men så er det jo rart, at ministeren har et roligt og mildt gemyt, som gør, at man måske alligevel kan blive lidt mere nuanceret. Jeg kan også godt forstå, at sådan et gemyt må være gavnligt at have i en regering med en sådan skrap regeringschef.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge om en ting, som ministeren sagde. Ministeren sagde, at regeringen vil arbejde for, at der så vidt muligt skal være lige muligheder for alle børn, men i redegørelsen står der, at regeringen vil arbejde for, at der skal være lige muligheder for alle børn. For mig at se gør ordene *så vidt muligt* en meget stor forskel, for de indikerer jo, at der er nogle grænser, nogle barrierer, som man ikke er villig